

Samsam.

Druipende iepen, een getemperde oktoberzon, een rode esdoorn. De herfst hangt in de lucht. *"Het wordt tijd voor mijn wintervoorraad"*, sprak Erika Eekhoorn tegen zichzelf. Snel was zij, voordat Koning Winter met strenge vorst zou regeren, aan de slag gegaan. Ditmaal had zij de eikels, kastanjes en ander lekkernij op één en dezelfde plaats neergelegd. De laatste jaren kon Erika gedeelten van haar gehele voorraad niet meer vinden. Dat had voor frustraties gezorgd. Zij wist nog niet dat er aan haar voorraad werd gesnoept. Nou ja gesnoept, of was het gewoon diefstal? Erika ontdekte niet wie dat zou kunnen zijn. Zeker een lui iemand? Of toch een slimmerik? Lekker meeliften op de wintervoorraad van iemand anders. Ook het jaar daarop en daarop gebeurde hetzelfde.

Deze herfst was ze met tegenzin begonnen aan haar nieuwe wintervoorraad. Ze had wel een prachtige schuilplek gevonden, maar zou dit genoeg zijn om de Snoeper een loer te kunnen draaien?

Hoe was het toch mogelijk? De slimmerik beschikte zeker over een extra zintuig. Nog voordat Koning Winter op zijn kroon kon plaats nemen, had de Snoeper de schuilplek al gevonden. Erika kon 's avonds niet gemakkelijk in slaap komen. Het zat haar dwars, maar wat te doen? Ze piekerde en piekerde.

Erika was zojuist teruggekomen van haar wintervoorraad en had gezien dat de Snoeper heerlijk gepeuzeld had. Ze was het zat. En nog belangrijker Erika had een plan. Ze zou zich verkleeden als dief en zich verschuilen achter de wintervoorraad. Ze was naar Kaatje Kameleon gegaan. Kaatje had een winkel vol met feestelijke attributen en gekkigheid. Met veel plezier had Kaatje Erika wat oude kleren aangetrokken, een zonnebril opgedaan en de bekende bivakmuts mocht niet ontbreken.

En nu was het grote wachten begonnen. Hoorde ze daar voetstappen? Erika hield haar adem in. Wie, o, wie naderde daar. De deur ging open en Erika zag Helena Hamster binnensluipen. Ze keek om zich heen. Links, rechts, opzij en achter. Toen liep ze op de voorraad af. Op haar gemak pakte ze een eikeltje en begon er heerlijk van te smikkelen. Het was tijd voor Erika om tevoorschijn te komen. Met nonchalante tred stapte ze op Helena af. Met zware stem sprak ze: *"Hola, laat je ook iets voor mij over!"* De geschrokken Snoeper keek op en zag de in lompen geklede gestalte en snel was zij gerustgesteld. *"Ben jij er ook een van ons?"* *"Natuurlijk"*, sprak Erika nog steeds met een zware stem. Vervolgens pakte ze haar meegenomen tas en propte die vol met allerlei lekkers. Dat pikte Helena Hamster niet en begon te meppen. *"Wacht effe, je gaat toch zeker niet alles alleen meenemen?"* *"Weet je, we zullen straks alles eerlijk delen,"* zei een zware stem, maar Helena ving weer aan met haar gemep. Toen raakte ze de zonnebril van Erika. De zonnebril belandde op de grond en in een flits gaf Helena een ruk aan de bivakmuts. De schrik was groot. *"Jij hier!! Genade, genade!"*

Het tweetal staaarde elkaar lang aan. Plotseling begonnen ze vreselijk te lachen, te lachen, te lachen. Tranen liepen over hun wangen. Alle twee hadden ze dit niet verwacht. Schaamtevol, met een rood gezicht, bekende Helena. Dat stemde Erika milder en beide besloten om het maar te vergeten. Ach, er is immers voldoende. Ja zelfs ruim voldoende. "We delen wel. Ja, we doen samsam".

Peter Besseling